

Σε άρθρο που [δημοσιεύτηκε στον κυριακάτικο Ριζοσπάστη](#) το μέλος της οικονομικής επιτροπής του ΚΚΕ Η. Τσιμπουκάκης επιχειρεί να απαντήσει [στο περίγραμμα ενός μεταβατικού προγράμματος ρήξης και αποδέσμευσης από την ΕΕ](#), που δημοσιεύσαμε στο Πριν, μαζί με τον Γιώργο Βασσάλο και τον Παναγιώτη Μαυροειδή. Μάλιστα ο συγγραφέας του εν λόγω πονήματος βιάζεται να χαρακτηρίσει το μεταβατικό πρόγραμμα «ανέκδοτο».

Προφανώς ο Η. Τσιμπουκάκης δεν αναφέρεται σε κάθε μεταβατικό πρόγραμμα μιας και οι Μπολσεβίκοι είχαν μεταβατικό πρόγραμμα μέχρι τον Ιούλη του 1917 ενώ και το ΚΚΕ είχε εμφανίσει μια σειρά από μεταβατικά προγράμματα τη δεκαετία του '70 και του '80 τα οποία δεν έχει αποκηρύξει μέχρι σήμερα. Άρα ο χαρακτηρισμός «ανέκδοτο» πάει προφανώς στην αναγκαιότητα ενός τέτοιου προγράμματος στον παρόντα χρόνο ή/και στο περιεχόμενο του συγκεκριμένου προγράμματος που παρουσιάσαμε. Αναφορικά με αυτό ο Η. Τσιμπουκάκης μας κριτικάρει ότι προτείνουμε ένα κείνσιανό πρόγραμμα τόνωσης της εσωτερικής ζήτησης. Προφανώς κάνει λάθος γιατί ένα κείνσιανό πρόγραμμα είναι πρόγραμμα στήριξης επιχειρήσεων και τραπεζών με την ελπίδα ότι κάποια από τα χρήματα που θα πάρουν θα καταλήξουν στην τόνωση της παραγωγής και της απασχόλησης. Αυτό που προτείνουμε είναι το ακριβώς αντίθετο: το κράτος να τονώσει την παραγωγή και την απασχόληση με άμεσες κρατικές επενδύσεις και κρατικοποίηση στρατηγικών κλάδων της οικονομίας. Η επιλογή αυτή απορρέει από την ανάγνωση της κρίσης ως καπιταλιστικής κρίσης, δηλαδή γνωρίζουμε ότι όσα χρήματα κι αν δοθούν σε καπιταλιστές και τραπεζίτες θα αποθησαυριστούν έως ότου αποκατασταθεί η κερδοφορία του κεφαλαίου. Άρα η οποία πολιτική αντιμετώπισης της κρίσης σε όφελος της εργατικής τάξης προϋποθέτει ότι οι όποιες επενδύσεις θα γίνουν με κριτήριο τις κοινωνικές ανάγκες και όχι το κέρδος.

Ο Η. Τσιμπουκάκης προχωρά σε ένα δεύτερο ατόπημα: θεωρεί ότι οι κρατικές επιχειρήσεις που θα αποτελέσουν τη βάση της κάλυψης των λαϊκών αναγκών είναι στην υπηρεσία του κεφαλαίου διότι λειτουργούν στο πλαίσιο των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής. Μοιάζει να αγνοεί ότι ακόμη και σε συνθήκες σοσιαλιστικής επανάστασης οι καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής θα ενυπάρχουν για σημαντικό χρονικό διάστημα. Δεν θέλει να παραδεχτεί ότι τα κοινωνικά κινήματα και οι επαναστάσεις διαμορφώνονται στο έδαφος της ανάγκης και όχι της επίκλησης.

Μάλιστα το συνεχίζει προσπαθώντας να πει ότι η αποδέσμευση από την ΕΕ και το ευρώ που προτείνουμε δεν θα είναι τίποτα περισσότερο από την αναστήλωση της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Δηλαδή, η κατάρρευση του βασικού ιδεολογήματος της αστικής τάξης τα τελευταία 30 χρόνια είναι επιβολή της κυριαρχίας του κεφαλαίου!

Μένει λοιπόν το ερώτημα, τι σημαίνουν όλα αυτά τα τερτίπια; Σημαίνουν ακρωτηριασμό του κινήματος δια της αναβολής. Όπως οι τάσεις του Σύριζα αναβάλλουν την έξοδο από το ευρώ για όταν θα έχει γίνει η κατάλληλη προετοιμασία έτσι και το ΚΚΕ παραπέμπει με ιδεολογήματα και φιοριτούρες το αίτημα της ρήξης και της αποδέσμευσης στη σοσιαλιστική επανάσταση. Έτσι, συνεχίζουν ανενόχλητοι οι μνημονιακοί δυνάστες να επιβάλλουν την πολιτική τους.

*Ο Νίκος Στραβελάκης είναι οικονομολόγος, λέκτορας πανεπιστημίου Αθηνών

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα ΠΡΙΝ στις 26/07/2015